

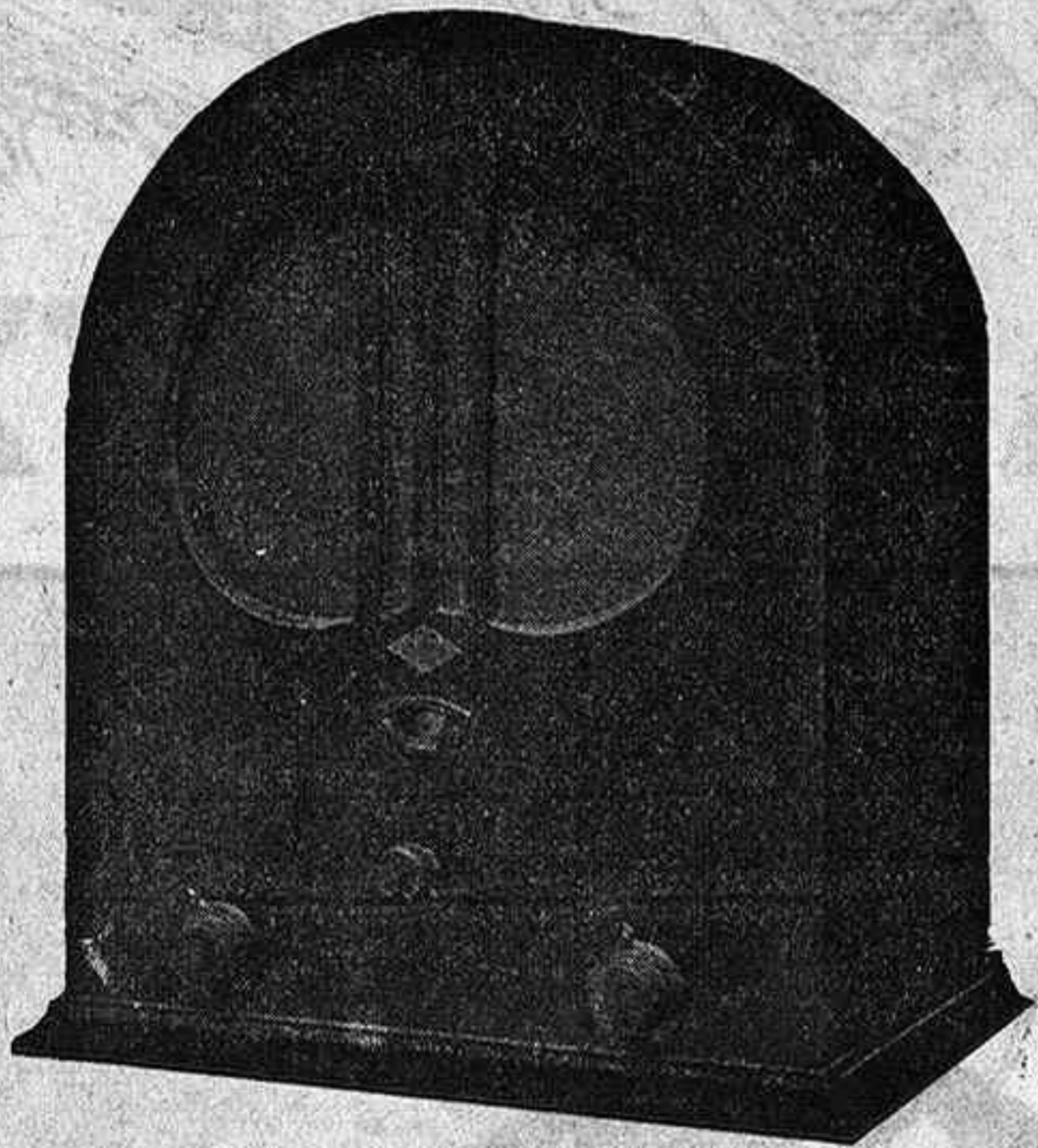
L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Lliga: —Si aconseguim sabotear l'Estatut, ¿a qui serà deguda aquesta glòria?
Unamuno-Royo: —A tu principalment: a la sublim Lliga Regionalista!!!

Receptor RADIO CLIMO

enxufable al corrent, sense antena

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 :: Telèfon 23058

PREU: 400 PESSETES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sortir inútilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRÉ

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Solvré. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'absenta de la seva

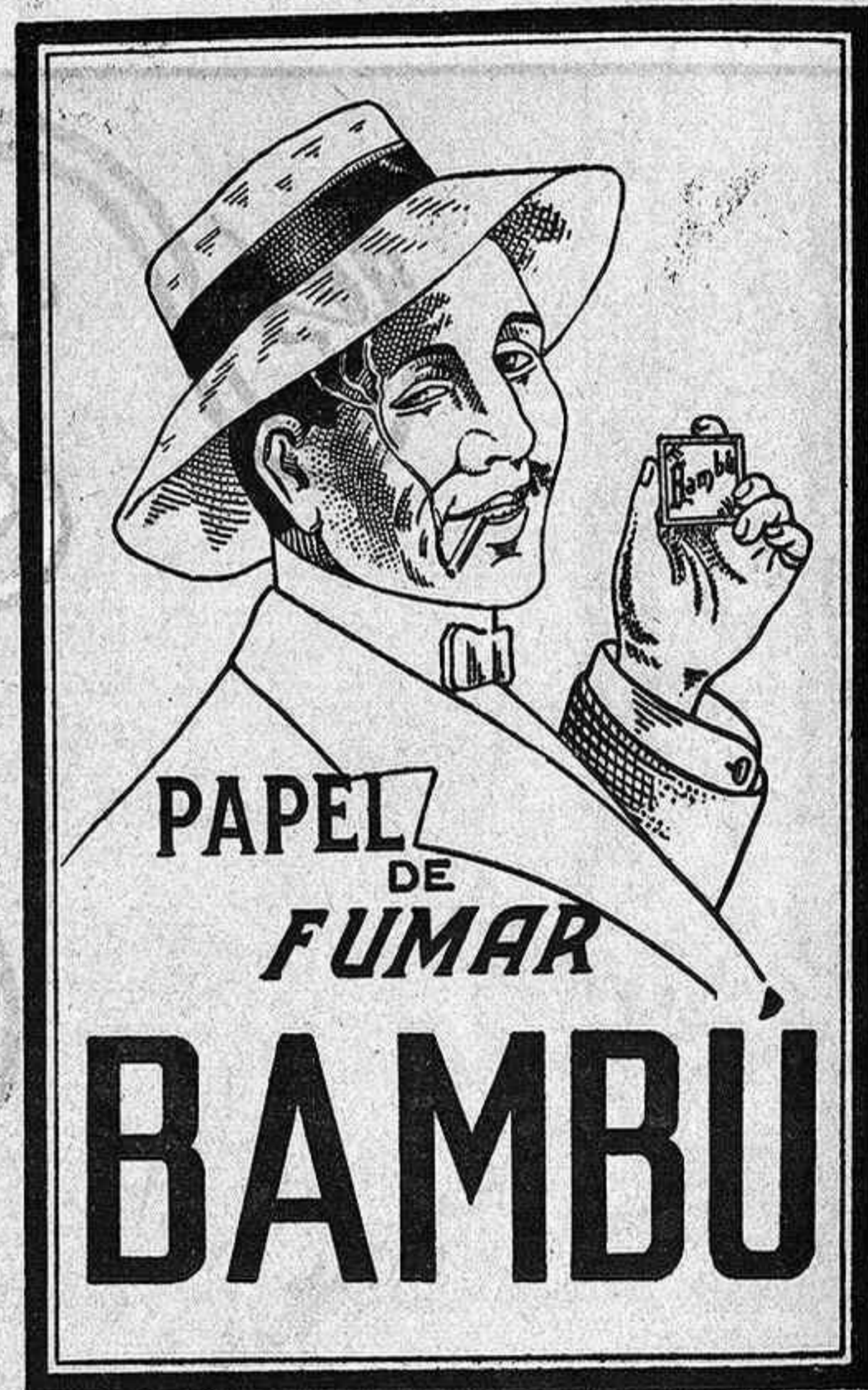
malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariada), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les Píndoles depuratives del Dr. Solvré, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potenciants* del Dr. Solvré. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarq, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

“El Imparcial” i altres excessos

ENTRE els espectacles que he vist aquests dies amb motiu de la venda d'“El Imparcial” pel carrer, n'hi ha hagut un que no ha deixat d'inspirar-me tristesa. No em refereixo, és clar, a la braó, digna de millor causa, que la policia imperialista esmerça en defensa de la venda. Això, mentre algun ciutadà pacífic no en pagui les conseqüències, no passa també d'ésser pintoresc... i revelador.

L'espectacle trist, ha estat el de veure un infant fent de venedor de l'esmentat diari. L'infant estava pàllid i tremolós, encara que, a honor seu, cal dir que procurava de mantenir un cert urc. Hom veia al seu voltant rostres indignats, mirades rancunioses, enceses per aquests traficants de l'odi que redacten o inspiren la fulla madrilenya. Un parell de guàrdies, al costat del minyó, tenia constantment als llavis el mot d'ordre: “Circulen! Circulen!” De vegades fins havien d'empènyer algú.

No va passar res durant l'estona que jo vaig estar allí prop. La serenitat va imposar-se. Però, ¿no era, no és una temeritat fer vendre un diari així per un infant? Cert que hom confiava precisament en la feblesa de l'infant per a

inspirar respecte; que hom volia emparar amb la seva feblesa la vilesa del diari; que hom volia que la innocència fes de guarda a la injúria i la difamació. Però, ¿què hauria passat si un cap calent no hagués sentit aquest respecte? ¿Si uns quants exasperats, per damunt de tot, haguessin volgut prendre els diaris de les mans de la criatura, cremar-los allí mateix i rostir els guàrdies damunt la pira de la infecta paperassa?...

Hauria passat que l'infant, que no tenia cap culpa de les baixes especulacions dels homes, dels seus odis i de les seves rancúnies, hauria també rebut. Hom hauria pogut dir que havia estat la víctima d'uns quants exaltats. Hauria, però, estat la víctima dels que fredament havien calculat amb la seva feblesa i amb la seva innocència.

Si fulles així poden ésser venudes i encara emparada la seva venda per la policia, el menys que pot fer-se és que els venedors siguin adults. Un home la pot vendre per convicció; la pot vendre impulsat per la fam. En tots dos casos es pot valer i defensar. Sap perfectament al què s'exposa. Però fer-la vendre per una criatura, és una imprudència. No solament hauria d'ésser impedit, ans haurier d'ésser exigides responsabilitats als pares temeraris que per a guanyar-se un parell de pessetes, ho consenten. I el que diem en aquest cas concret d'“El Imparcial”, podria dir-se de qualsevol altra fulla subversiva o perillosa de provocar aldarulls. Fer vendre fulles així per un infant és com posar-los una arma o una bomba a la mà. Es voler provocar el mal per mans innocents i irresponsables. Però potser la policia ja se n'hauria adonat prou d'aquests perills, si no es tractés d'una fulla com “El Imparcial”, que a alguns individus del cos inspira una tan sospitosa simpatia.

DOMÈNEC GUANSÉ

Jocs Florals de família

Els Jocs Florals de Barcelona han anat, un any i un altre any, estrenyent la circumferència.

Primer, es premiaren els coneguts del mestre en gai saber Francesc Matheu, amo i senyor etern de la festa.

Després, es premiaren els amics de l'illustre propietari dels Jocs.

Encara més després, es premiaren els íntims i els adherits amb més aigua-cuit a la penya dels mestres en gaia herència i en protecció votiva.

Enguany, s'ha premiat la filla de l'egregi Matheu.

S'assegura que l'any vinent es premiarà algun cosí o alguna cosina de l'illustre vellet.

Per fi, encara, és brama que es premiaran els servents del mestre.

Aleshores, donada ja la volta, el gran amo dels Jocs Florals reposarà amb el ben guanyat repòs del setè jorn.

EL QUE MES VA CRIDAR L'ATENCIÓ DELS JOCS

Entre tants barrets de copa alta, el barretet tou de Ventura Gassol.

Alguna imatge bona dels versos de Perramon, poeta en camí del mestratge en gai saber pel seu esclasanisme.

El desig revolucionari que la poetessa premiada elegís rei en lloc de reina de la festa.

El paladeig que feia dels versos dels jocs el senyor Solà de Canyigares.

El discursà presidencial de don Ferran Agulló: equivalgué a una pluja de nissos de comí en bateig de barriada.

Aquelles coses de la Flor natural, tan mediocrement xiroies:

“El forc de la recordança”.

Una mort

“que obre camí a tot estrop”

Unes estrofes sagarrenques que comencen:

“No m'ha cansat cim ni códol”.

I endavant. Hi mancà el “Llamp de Déu!” dels Jocs de Camprosa.

Unes paraules de Maria Teresa Vernet: “Trista constatació! La nostra terra abunda en excel·lents poetes i prosistes, però la festa dels Jocs Florals no els interessa”.

Anem a pams, senyoreta Maria Teresa Vernet. El que no interessa als poetes i als prosistes de Catalunya és la penya Francesc Matheu

Qüestions polítiques

L'agressió que dies passats va sofrir l'alcalde de Granollers, ha estat força comentada.

Com l'agressora Isabel Toledo era la mestressa d'una casa pública, algú ha volgut donar al fet un sentit eròtic. No res d'això. En realitat, es tracta d'un fet de caràcter polític.

La Isabel Toledo és torrística; l'alcalde, catalanista: ens trobem, doncs, davant un accident de la lluita político-caciquil, tradicional a Granollers.

Ara, de la República ençà, els torrístes passen una mala tongada: hom els ha tret de la Unió, de l'Ajuntament... No res, dejunen.

Els, és clar, estan que treuen fum. I ara, amb això de la Isabel, no s'estan pas de dir-ho:

—Que s'esperin—fan—; ara ja hem començat.

Misteris

Hom diu que Cambó ha estat a Catalunya.

Ha visitat, a Tarragona, l'arquebisbe senyor Vidal i Barraquer. I, a La Garriga, el pare Miquel d'Esplugues; Potser preparen un complot clerical-capitalista?

De l'edat de pedra

Un *progressista* il·lustre, el senyor Carballo, escriu a "El Progreso" uns reportatges històrics: "Cómo vivían los barceloneses de antaño.—Visión de la Edad de Piedra".

I ens descriu el barcelonès primitiu, la primitiva plaça de Catalunya, la lluita de l'home amb les feres del Parc. l'amor que, aleshores, es manifestava clarament "como una atracción de sexos".

En fi, tot molt interessant i documentat... Però, en canvi, el senyor Carballo oblida de ressenyar-nos un fet històric transcendental, és a dir, que de l'Edat de Pedra, ens queda encara una cosa a Barcelona...

Ens queda "El Progreso", fundat en temps prehistòrics, per don Alejandro Lerroux i García

Protesta

Un supervivent del gran naufragi el comte de Romanones, en unes declaracions sobre l'Estatut, ha dit que el règim monàrquic no s'havia oposat mai a les aspiracions de Catalunya...

Segons Romanones, l'ex-rei fou el primer defensor dels nostres drets i de les nostres llibertats...

¿Què us sembla, si ara anomenéssim el senyor Borbón fill predilecte de Catalunya?

Com venen certs diaris a Barcelona

Heu vist com venen "El Imparcial" a Barcelona? Val la pena de veure-ho perquè és una cosa molt graciosa.

Els venedors acostumen a ésser noiets de pocs anys, com si l'empresa editora del diari fos de la "Protecció a la infància". Però com que es veu que la pintoresca empresa del pintoresc diari madrileny no està gaire segura de la cordialitat del públic envers els venedors de "El Imparcial" ha aconseguit fer-los acompanyar d'una parella de guàrdies de seguretat.

Es veu que "El Imparcial" d'ençà que ataca la República compta amb tota la simpatia de la República.

Més de "El Imparcial"

No es queixaran del reclam que els fem a Catalunya. I encara es queixaran!

L'altre dia una senyora, veient els pocs anys que tenen els venedors de "El Imparcial", deia, còmicament indignada:

—Això és una nova forma de corrupció de menors!

Perquè no el coneixia

Unamuno és un home molt estrany. Un home que cultiva la seva estranyesa amb un entusiasme digne de millor causa. Unamuno és un esclau de la seva estranyesa. Però precisament per això no cal fer massa cas de les coses que diu. No les diu amb mala intenció, sinó per tal que el tinguin per un home estrany. I ja l'hi tenen.

L'altre dia, en preguntar-li els periodistes si l'havia impressionat la mort de Paul Doumer, respongué:

—No, perquè no el coneixia.

Es veu que Unamuno sols s'impresiona quan mor algun veí de Salamanca.

Coses de l'Unamuno

El senyor Unamuno pateix, com és sabut, en la qüestió catalana, una veritable fòbia.

En la seva conferència de l'Ateneu, per exemple, va arribar a dir que en la part d'Hisenda de l'Estatut, els catalans tracten de portar a cap un atracament.

En articles i conferències, el vell Unamuno desenrotlla a la valenta la campanya contra Catalunya i els catalans. En aquest punt és incansable, i la seva fòbia no ha estat pas encara superada. No ha estat superada ni per Royo Villanova ni per l'Emiliano ni tan sols pel Josep Pla de "La Veu" i de "El Norte de Castilla".

Ara, que en la seva dèria, que pren moltes vegades un aspecte còmic, arriba fins a tirar-se terra als ulls.

—Y, ¿quién se acuerda hoy—deia recentment en un article de "El Sol"—quién se acuerda hoy, ni en su tierra, ni en su marina, de Tirante el Blanco, de Tirant lo Blanc?

Ve't ací que el senyor Unamuno, el vell palatí, tracta una vegada més de descobrir-nos la Mediterrània... Però, d'això es tracta, precisament, de què tothom se'n recordi. De que, a Catalunya, Tirant sigui Tirant i no pas Don Quixot.

Els Jocs Florals

S'han celebrat els Jocs Florals. Ja ho deveu haver llegit a la Premsa diària. Nosaltres, què us hem de dir, dels Jocs Florals?

Que ha guanyat la Flor natural la senyora Roser Matheu, que ha estat reina de la festa la senyora Josefa Martaró, que el senyor Agulló, en el seu discurs presidencial, ha parlat d'un catalanisme gairebé paleolític, que tres capellans s'han endut tres premis, que la senyoreta Maria Teresa Vernet també ha fet un discurs, que n'ha fet un altre el senyor Díez Canedo...

Tot això no cal que us ho diguem, perquè ja ho haveu llegit als diaris.

GLOSSARI

CONVERSA I BATALLA

Ja hem arribat a la discussió de l'Estatut. Ja hi hem arribat, per fi. I l'atmosfera, malgrat la bona voluntat d'uns quants—els més comprensius, els més intel·ligents—, s'ha omplert de crits, de renecs, de bajanades entorn de l'Estatut.

Es precis que avui dediquem aquest Glossari—secció intranscendent i frívola d'aquest periòdic que sempre ha tingut un to francament liberal i generós—a l'Estatut. Avui l'actualitat és l'Estatut, tant a Barcelona com a Madrid. No es parla d'altra cosa, no preocupa altra cosa. A Barcelona, a pesar d'ésser tan pessebristes com som, ni hem donat cap importància als Jocs Florals, dels quals aquest any ha estat mantenedor un escriptor castellà. Enric Diez Canedo. Manera de demostrar que no som tan separatistes com creuen alguns infeliços de la Puerta del Sol. Ni hem donat importància a uns quants agraris de l'edat de pedra que, convidats per la Lliga—sempre tan amant de Catalunya!—, han estat hostes de Barcelona. A pesar de què un dels hostes—una—es deia Urraca, nom poètic i significatiu com cap altre.

Hom diu que “de la discussió en ve la llum”. Això, naturalment, no deixa d'ésser una frase com tantes altres. La discussió entre homes poc intel·ligents o que tenen interès a negar l'evidència, no serveix de res. O bé serveix de ben poca cosa. La discussió mantés vegades esdevé baralla.

Baralla que la motiven la tossuderia i la incomprensió d'uns quants senyors que creuen que opinant ells ja no ha d'opinar ningú més. El senyor Miguel de Unamuno és, indubtablement, un home de gran intel·ligència, un savi dels més savis que corren avui en dia. Doncs bé, el senyor Miguel de Unamuno s'ha declarat enemic aferrissat de Catalunya. Tant, que n'ha fet gairebé una professió. Tant, que aquesta fòbia—i les fòbies sempre acusen en qui les pateix—manca d'intel·ligència—ha esderingut en ell una mama. Tant, que quan parlem d'ell ja no direm: l'autor de *Del sentimiento trágico de la vida*, sinó que direm: Ah, sí! Aquell senyor de les ulleres que viu a Salamanca i és enemic de Catalunya.

I Unamuno és enemic de l'Estatut—i per tant de Catalunya—en nom de la

El vestit nou de l'Estatut

Les altres regions:—Fas molt goig; nosaltres també demanarem un vestit nou.

cultura. Però és que, a pesar d'ésser tan savi, ignora una cosa: que cultura vol dir, també, llibertat.

VIRAI

FITXES

ENAMORATS, ALERTA! La primavera es rebolca damunt les roses del parc de Montjuïc. Els pins del parc tenen una gerdor molla d'alegria. Els enamorats cerquen preferentment marcs que rimin amb llurs il·lusions i clarors que foguegin com ells mateixos.

En el parc de Montjuïc hi ha caminet que t'ofereixen una protecció de solitud. En el parc de Montjuïc hi ha una flaire d'amor i una mena de fraternitat que sembla brindada als que s'estimen.

Però... enamorats, alerta! Temeu les solituds ombroses del parc de Montjuïc i les seguretats amigues dels camins vorejats de flors.

Entre l'ombra—nou ofici de ganivet oscat—hi ha qui vetlla, qui espia el bes massa enganxós, la irrefrenable abraçada estreta, l'abandó extasiat, l'oblit que toquem de peus a terra.

Quan tota la primavera sembla haver-se enfonsat en el cor dels enamorats, us podeu trobar que un fantasma—de parla forastera sempre—us surti a recordar que hi ha Llei i que ell, el fantasma, pot encendre l'escàndol que us portarà a tenir tractes amb la policia.

Quin despertar tan bruscat, enamorats! La vida de complicació i d'arruga, us ensenya el groc amargant de les dents. Un petit “chantage”! Com se us enfos-

Opinions

—Què me'n dieu, de l'Estatut?
—Jo opino molt «imparcial»ment.

queix l'hora! Com maleïu l'instant que sembla haver-vos brindat el parc i la primavera còmplices!

Tot s'arranja. El fantasma abaixa el seu clam moralista, us insinua el tracte, i acaba conformant-se amb el diner que porteu. Vosaltres, enamorats, després d'haver mastegat mots d'agraïment, fugiu del parc amb gust de ruda a la boca i embolicats amb els parracs de la trossegada il·lusió, massa desprevinguda.

No ha estat un àngel qui us ha tret del paradís. Ha estat un fantasma que practica un ofici de vilesa i que és l'etern àspid que és llegenda que s'amaga en tot planell florit.

Enamorats, alerta! No us fieu del remor enyoradís de les fonts solitàries, ni de les branques penjades com cortines d'alcova, ni dels arbres que us plouen pollen damunt, ni dels roserars abarroats de roses amb vermells de besada

APUNTS. No hi ha terres infecundes.

El que falta són mans que hi obrin els solcs.

Aquest capvespre els estels han parat per un instant el parpelleig.

Escoltaven, immòbils, exemplarment atents, la modesta cançó del primer grill.

Corb, què penses del cant del rossinyol? Cal preguntar-ho? Que el rossinyol és un imbecil.

Núvol burellat que vesteixes la tarda de captaire.

Has fet el darrer furt del jorn. Portar-te'n dins una alforja bruna el sol carregat a l'espatlla.

DONES. Carreró serpejant de centre de ciutat. Una bafarada de nit madura.

En un revolt de carrer, sorgeix la dona. Una paraula simple: "Vens?" Una contesta, també simple "Anem".

No cal descripció de cambra: la de sempre. To de barreja; tot vist i tot nou.

Ella: uns vint anys. L'oxigen, per l'arrel dels cabells oxigenats, li ha arribat a tenyir amb daurats de taronja les nines dels ulls. Arracades criolles que es veuen més que la boca i que les dents.

Comença ara l'escena imprevista. Ella s'asseu en el llit, reposa el cap entre les mans i sembla abocar-se damunt un paisatge nuvolat de pensaments.

Un sospir. Una contracció. Llampecs d'oxigen i d'arracades. I una veu amb cantarella de brollador que interroga: "Què anem a fer?" Altra vegada la veu: "Anem a pecar, amic." Em sembla oir un torrent que bramuli amb ressons d'apocalipsi. Surten Babilònia i les ciutats maleïdes, el gran estel que escombrarà amb la monstruosa cua els altres estels que han de caure damunt la terra com fruits madurs. "Anem a pecar, amic." Exhortacions a la virtut i al penediment. Segueix el sermó moral i segueixen els blasmes al pecat. L'oxigen dels cabells posa subratllats de foc als tons de veu. Les arracades criolles fan rutil·lar el seu or d'un cap de frase a l'altra. "Penedim-nos!" "Fem vida noval!"

En parlar de virtut, de millorament, de canvi, la dona pren posats inèdits; mostra nua l'espatlla com si la carn singlotés sota l'ombra del vestit. Per què predica? Es penedeix autènticament? Però en aquest lloc i després de l'ofertament clàssic: "Vens?" Són ja escenes de repertori? Vol despertar sensualitats màximes; demana una violació que li augmenti el plaer?

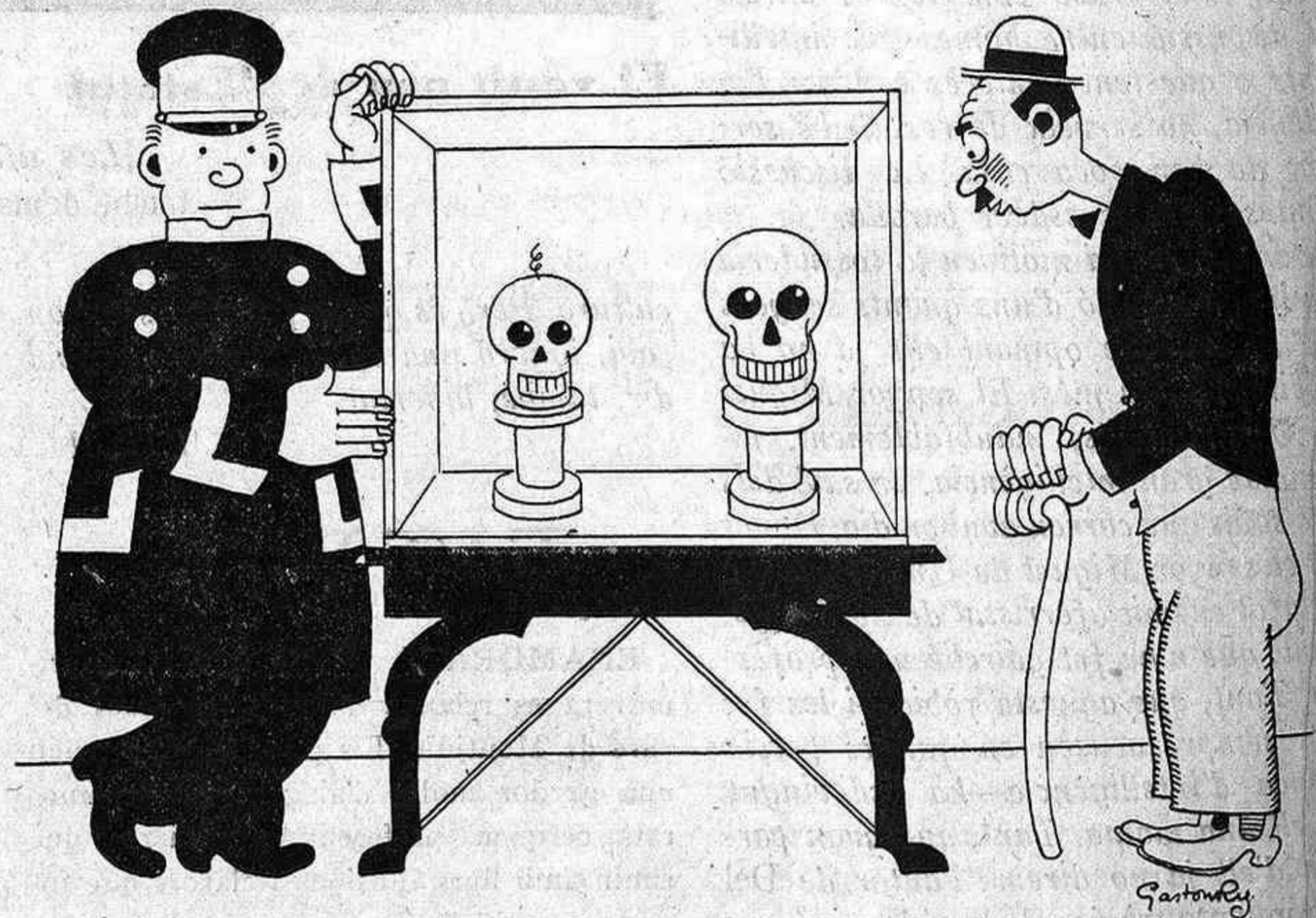
Misteri! No esperem l'aclariment. Obrim la porta i davallem per la carregada fosca de l'escala.

Dones!

RAMON VINYES

Contra els brams d'“El Imparcial”, més que la indignació, la indiferència. Per allò tan sabut que “brams d'ase no van al cel”. I perquè la gent d'“El Imparcial” — pudor de monàrquic i d'analfabet — ha confós el periodisme amb un estable.

Mireu quina mena de gent compra i defensa “El Imparcial”. I no us indignareu pas: us tapareu el nas i passareu de llarg.

Al museu

—La calavera gran és de Felipe II.
—I l'altra?
—També del mateix, quan era petit.

Gastón

L'“Emiliano” i Barcelona

Abans de venir, quan hi era i ara...

A contraclaror

EL “TOT O RES”

No sé o no recordo — que, pel cas, és igual — si la famosa divisa de *Tot o res*, atribuïda al catalanisme, va néixer en uns Jocs Florals, en un periòdic de combat o bé en un míting patriòtic. El cert és que aquests mots resolts de fèrria intransigència, de jugar-s'ho tot a una sola carta, no s'avenen gens al tarannà del nostre poble, que vol i dol, però sap esperar, i, en canvi, escauen admirablement, com un vestit fet a mida, a la manera d'èsser i de sentir dels nostres germans veïns i antípodes de terres espanyoles. Per aquest motiu, la frase *Tot o res* ha tingut tant d'èxit — èxit amb interrogant — més enllà de l'Ebre i és considerada com l'exponent irreductible de la voluntat i de la conducta dels catalans, no sense una espurna d'enveja com si els prenguèssim quelcom específicament castellà. La realitat és una altra. Tot el que ens és degut ho volem i no hi renunciem de cap de les maneres; però admetem quantitats a compte i donem facilitats per al pagament. Els espanyols cesaristes, que creuen que *España es obra de Dios*, com si la resta del món fos filla del diable, són els vertaders i autèntics mantenedors del *Tot o res*, com ho demostra a bastament una llarga història de desmembracions i segregacions culminades en la pèrdua de Cuba, Puerto Rico i Filipines. La política tradicional d'Espanya ha estat sempre la d'oprimir, deprimir i subjugar, sense enteses cordials ni afanys de lliure convivència; i a l'hora fatídica del terrabastall, ha preferit perdre-ho tot abans que amollar i pactar. Es que l'eloqüència dels fets i l'acció abnegada,

liberal i intelligent d'uns espanyols comprensius i europeus, no són prou encara per a cloure el sinistre parèntesi?

Pi i Margall, l'oracle del federalisme, l'apòstol immaculat de les llibertats dels homes i dels pobles, befat, escarnit i ultratjat per les turbes patriotes que volien conquistar Nova York “a la torera” i que varen rebre impassibles, amb estúpida inconsciència, en plena cursa de braus, la nova de les patacades sofertes a Cavite i a Santiago de Cuba, havia llençat als folls suïcides del *Tot o res* unes paraules fulminants, acusadores: “Inquisidors ahir, inquisidors avui, inquisidors sempre!”

Això és quixotisme, noble desinterès, idealisme cavalleresc? I ca! Ho he dit sempre, i qualsevol dia ho demostraré a la menuda. Don Quixot és més català que espanyol. Els colonitzadors d'Ultramar, els conquistadors de Flandes, els devastadors de Roma, els esclavitzadors de les llibertats i del pensament, no poden ni deuen acollir-se a l'ombra humana, generosa i franca del noble cavaller de la Mancha. El seu patró autèntic i indiscutible és Don Juan Tenorio, amb roentors de Torquemada i golafreria sorneguera de Sanxo Panza.

Entenen unitat per uniformitat; convivència per submissió. Es diuen universalistes a condició que tothom parli una sola llengua, obeeixi unes soles lleis, es doblegui a una sola voluntat: les seves.

Es que a hores d'ara poden mantenir-se seriosament, i amb eficàcia, aquests principis arcaics, d'un cesarisme tronat i en plena putrefacció? Es que en ple segle xx l'espellifada camisa votiva d'Isabel la Catòlica i les carcanades ronyoses dels hostes de la

cripta de l'Escorial han de valer més que els homes lliures de la República de 1931?

Entre altres fets diferencials que ens separen, n'hi ha dos d'evidents dels quals la superació significaria una mútua victòria. Catalunya, en el decurs de la seva llarga història, ha tingut la dissort de no saber guanyar; és a dir, de no encertar a treure profit i avantatge dels moments propicis. En canvi, l'Espanya castellana no ha sabut perdre, i, massa aferrada a la divisa del *Tot o res*, ha defugit les aventeses d'efusió i de justícia distributiva, que ço és la concòrdia. Un altre fet: el poble català, generalment, ha estat superior als seus homes representatius, mentre que els homes de Castella, en certes ocasions, i especialment ara, han surmuntat per damunt de l'espessa *molée* popular.

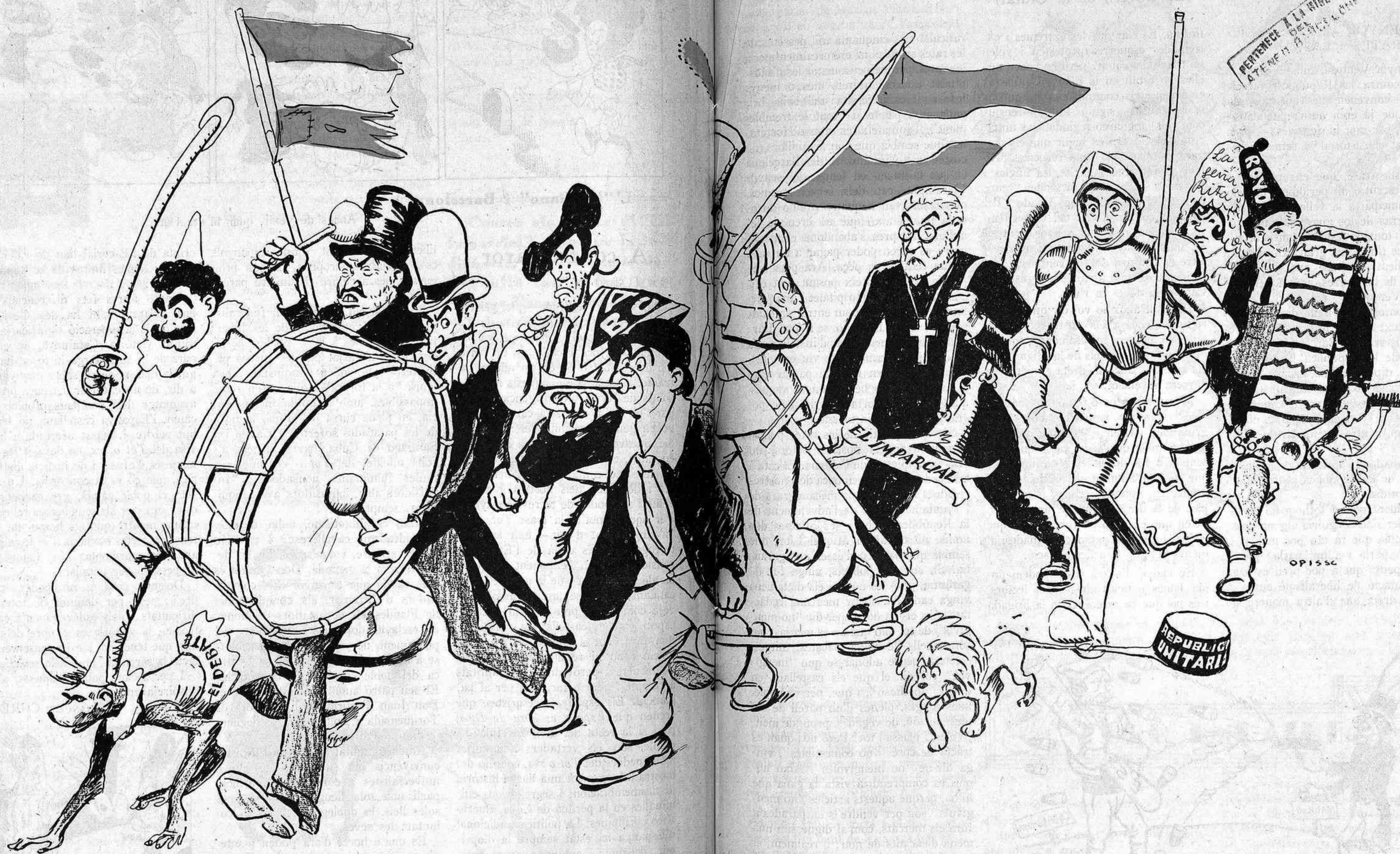
Dolenta cosa és no poder entendre's; però per damunt de totes les dificultats i dels esdeveniments catàstrofics, la victòria és sempre dels pobles que tenen un ideal i conserven intacta la serenitat, que és la seva força.

I per a cada poble d'aquests, al cel guspireja un estel.

FRANCESC CURET

—Sí, és clar: ja m'ho pensava que et trobaria. Però no em fas cap mena de por; torna-te'n al llit, que això és la lluna.

LA MASCARADA D'AQUEST ANY

Espòls!!! La "marxa de Cádiz" va provocar la "marxa" de Cuba.

POLÍTICA I MINISTRACIO

(El Govern de la Ciutat)

EL SENYOR VENTOSA. LES RATES I LA GANA

El senyor Ventosa, amb les seves facècies contra la República, facècies que no convenen més que als seus amics, que ja eren antirrepublicans—facècies, per tant inofensives—, prengué estat consistorial la setmana passada.

Aquesta frase, que ens recorda la que va escriure un periodista barceloní i municipal a la vella *Publicidad*: “las gorras de los guardias municipales han tomado estado consistorial”, frase que tingué un gran èxit, aquesta frase, diem — frase que ja no és aquesta de les gorres, sinó aquella del senyor Ventosa —, vol dir que el senyor Ventosa i els seus discursos foren pretext perquè durant dues hores el Consistori de Barcelona s'ocupés d'afers de la República Espanyola, i l'Aragai, diputat català, encara que segons sembla no gaire catalanista, pogués parlar, és a dir, pogués interrompre, perquè l'Aragai no parla, només interromp, contra la Solidaritat Catalana.

Es demanava l'aplicació de la llei de Defensa de la República contra el senyor Ventosa.

Es evident que si tothom ho demanés, potser s'aconseguiria alguna cosa; però sembla que fa tan poc mal, parlant com parla i a qui parla, que el Govern pensa que a poc preu es paga una reputació de liberalisme entre la gent de dreta que d'altra manera no

tindria. Es clar que les extremes i extremades esquerres protesten i volen un tracte d'igualtat; però no veuen que elles no estan en la mateixa situació; el dia que els comunistes, anarquistes i sindicalistes siguin tan inofensius com els monarco-regionalistes-unitaristes, el Govern és segur que els deixarà campar pels seus respectes. No han de fer sinó tallar-se les ungles i fer-se la manicura. Ja poden veure com en el cas del jutge Amado i del complot contra el cap del Govern no s'han mamat el dit. El senyor Ventosa és, simplement, un *augusto*, i un dia o altre es cansarà de fer veure que entrebanca els que arrangen la pista. A Cambó ja no el fa riure.

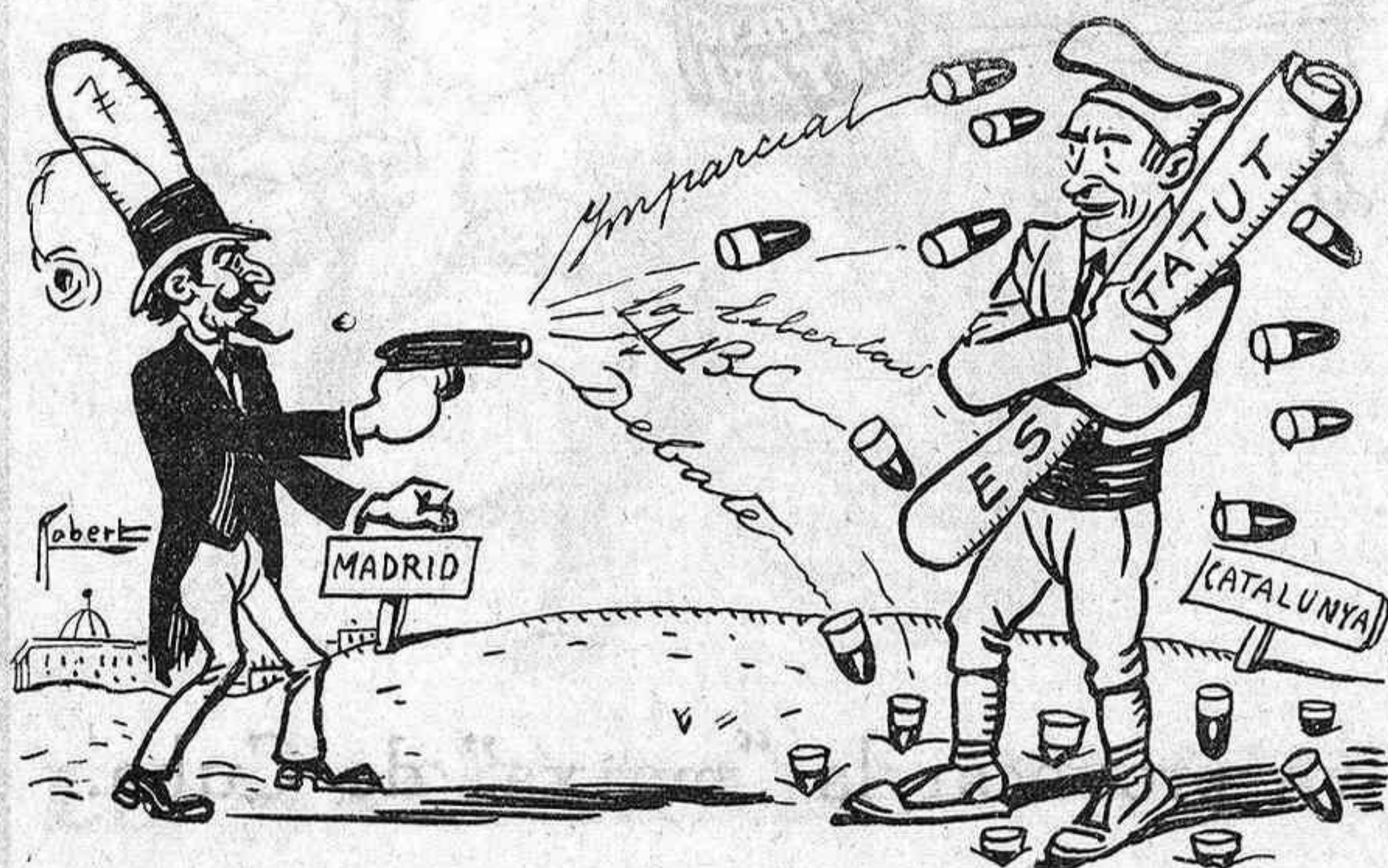
Però tot això no vol dir que no entretingui encara els nostres regidors, que se'l prenen seriosament, tant els de l'Esquerra com els de la Lliga i com els radicals, aquesta dreta-esquerra de darrera invenció.

Mentrestant, però, coses de més interès estan per resoldre i coses més gruixudes passen a l'ombra dels debats. Sembla que hi ha cases que presenten, a les dependències municipals que els han comprat els productes que necessiten, comptes triples o quàdruples de la despesa feta, i juren i perjuren que elles no en cobren més que el just i que són persones manades, al menys pel que fa a l'exageració.

En canvi, d'altres coses podem donar bones notícies als nostres lectors, i és pel que fa referència a la brigada

raticida. Les cinquanta mil pessetes de les rates sembla que eren realment per a les rates, perquè per a matar les d'Hospitalet i altres indrets més o menys infectats, es necessita una bona brigada amb paletes i “tout le tremblement”. Tanmateix les rates d'Hospitalet, que sembla que són les millors, no costen a l'Ajuntament de Barcelona el que costaven en temps del senyor Claramunt, cap dels serveis tècnics, que resultaven a quatre o cinc duros cada una, i això que no eren de les millors. Després s'abandonà el monopoli i es varen poder pagar a un ral i trenta cèntims la peça. Ara potser es podria fer el mateix posant una oficina de compra a Hospitalet i uns “fietatos” que no deixessin entrar rates de matuta. Però hom no se'n pot fiar: hi hauria qui seria capaç d'instalar una tuberia per entrar-les de viu en viu, i mai no costarien tant de passar com a En Giralt els bens, bous i vaques, que volia transportar en viu, i no pogué perquè es veia massa.

Si en la qüestió de les rates podem tranquil·litzar els nostres lectors, no així en la qüestió de l'idioma. El català està cada dia pitjor en boca dels nostres regidors i en dits dels mecanògrafs de l'Ajuntament. Des de l'adveniment de la República hi ha a les oficines dos noms, l'Esclasans i Miquel Llor, que sembla que haurien d'ésser una garantia. Sí, sí; ells, pobrets, vinga fer de garantia, però les notes i els dictàmens vinga cada dia sortir més mal redactats. Ara els ha donat per dir “no mengívol” de tot allò que no es menja, com són atuells de cuina, sabates, mitges, etcètera, sense adonar-se que “mengívol” vol dir el que els castellans en diuen “apetitoso”, i que, per exemple, unes mitges, plenes d'un parell de cames, en són, de vegades, prou, de menjívoles, i massa i tot! Però no; quan es tracta de coses “no comestibles”, vinga dir-ne “no mengívol”. Això només es comprendria vista la gana que hi ha, perquè aquests articles “no mengívols” són per vendre'ls en parades a fora els mercats, com si diguéssim una mena d'encants de nou; i, realment, si es tracta de saldos, se'n necessita molta, de gana, per més regidor que es sigui. Tot plegat potser no és gana; potser és, simplement, influència de Jové

—Ja pots tirar, ja, que no em faràs caure l'Estatut.

CAMPANETA

Art i Artistes

SALA PARÉS

Ja fa temps que no hem tingut ocasió de parlar de Marian Pidelaserra, i per això, en anar a veure l'exposició de can Parés, ho férem amb el dalit de les coses que es fan esperar.

Tan ben dotat com sempre i amb el mateix esperit d'independència absoluta que sembla caracteritzar el jovent, mai no diríeu que les obres exposades són d'un home que no farà ja els seixanta anys.

La personalitat de Pidelaserra traspuja per sobre del fet material de la pintura, i així el realista més ferm no pot per menys que admirar la forta estructura de les figures, el vigor extremat del traç i la valentia del colorit; mentre els qui, per sobre de tot, cerquen l'espiritualitat en les obres artístiques, gaudeixen de l'optimisme i de la riquesa intel·lectual que les ha inspirades.

Com que es tracta d'un pintor allunyat de les escoles i que refuig tota mena de fèrula dogmàtica, és titllat de modernisme pels enamorats amb passió de lo clàssic, i, en canvi, els afiliats als "ismes" de moda es veuen desorientats, puix no es pot classificar-lo en cap de les caselles o sectes pictòriques actuals. Això és la millor lloança que pot fer-se, avui, d'un pintor, car ens demostra clarament que posseeix ço que tan difícil és de trobar, o sia, un talent personal i un geni independent.

Tècnicament, poden discutir-se maneres característiques de l'art de Pidelaserra, però si les incorreccions donen per resultat produir obres tan belles com les d'ell, cal desitjar que no s'esmeni i segueixi, no falsejant, però si interpretant la veritat amb la mestria que ara ho fa.

La nombrosa col·lecció de jardins i bells indrets de Catalunya de J. Camins és una continuació de la tasca seguida i tranquil·la amb què aquest pintor va fent, sense inquietuds espirituals i amb unes normes immutables.

Els seus colors no varien, i la seva tècnica tampoc; detallista fins a l'excés, té una visió pròpia dels assumptes, i com els veu els porta a la tela, i així ha assolit el límit de les seves possibilitats pictòriques.

BORIEL

Hem tingut uns dies entre nosaltres el distingit escultor Santiago Costa.

Coses del diumenge

Al teatre del Bosc també feren una mena de Jocs Florals.

familiar i deixeble del malaguanyat Julio Antonio.

Aquest escultor català es proposa organitzar la seva primera exposició a Barcelona, a les Galeries Laietanes.

de novembre a desembre d'enguany.

Molt conegut a Madrid, on fa quinze anys que resideix i treballa, amb força èxit. Esperem amb sincer interès la seva manifestació escultòrica.

ROMEA

"3.000.000 busquen hereu". 3 actes d'Enric Lluelles.

Ens trobem davant d'una obra d'autor que coneix el teatre.

Si asseguréssim que "3.000.000 busquen hereu" ens plau més que obres com "El Neguit de les Ombres" i com "L'Obstacle", del mateix autor, mentiríem. La se-

gona manera d'Enric Lluelles té les nostres preferències. La qual cosa no vol dir que la modalitat "populista" de l'autor no estigui per damunt, molt per damunt, del "populatxerisme" que fan d'altres autors i que, per tant, l'obra que en neix sigui ben estimable.

Nosaltres — en passar — hem parlat de l'admirable cas de l'Enric Lluelles. L'au-

Després de la setmana tradicionalista.

El senyor Esteve.—Sóc reaccionari, però «no tanto».

tor de "Les Indecises" ha cercat, d'obra en obra, una superació. Les seves primeres produccions tràgico-còmiques li donaren diners i èxit. La majoria d'autors ja n'haurien tingut prou. Però Enric Lluelles no. Ha volgut petjar nous camins. S'ha llençat al tanteig fecund. No li ha fet res aguantar el xàfec del sector penell de la nostra crítica. Públicament, li ha estat dit que no fos absurd i que deixés la recerca de noves modalitats expressives per a retornar als seus motlles vells, ja provats i de bons resultats. Lluelles ha resistit, malgrat la concessió que representa "3.000.000 busquen hereu".

En "3.000.000 busquen hereu" hi ha un diàleg acurat i punxent. Hi ha vides més enfondides que les vides que passen per "El Preu de l'Or". I posem un exemple. Hi ha un moviment de ritme per dessota de l'habilitat que dona corda.

Repetim que les nostres preferències van a l'Enric Lluelles del teatre d'inquietud i de pensament. Però deixem també constància que les obres d'Enric Lluelles, diguem-ne fetes de cara al públic, tenen una qualitat, un relleu, i un bon to, que no tenen les dels altres autors. L'empenta d'Enric Lluelles és ascendent. Quan no puja, s'atura, però no baixa.

"3.000.000 busquen hereu" fou molt

ben interpretada per Pius Daví i Ramon Tor. Saludem la reaparició de Ramon Tor en l'escenari del vell Romea. També es llueixen en l'obra Maria Vila i Maria Morera.

COMIC

REVISTA MEXICANA. —VEDET: LUPE RIVAS CACHO.

Anem a esqueixar la cordialitat hispà-americanista. Malgrat tot allò de la "Madre-Patria" i dels deures d'hospitalitat, assabentarem el lector que els "Zarapes, Castores, Rebozos", de Missia Lupe — així li deuen dir a Mèxic —, són una

llauna i una presa de pèl. Record no esborrat de Càndida Suárez!

Llauna: perquè els cants i els tipismes són mal cantats i mal escollits.

Presa de pèl: perquè a Barcelona sabem ja que les obres d'espectacle es presenten i es vesteixen amb altres decorats i altres vestits que els de l'etern pandero: l'inevitable mantó florejat; que el setí de cotó, ple de llampurnes, i que els veils irisats de les odalisques.

I anem a les figures.

Missia Lupe Rivas Cacho és gairebé la Loreto Prado de la revista. Una gran qualitat. Però...

Les girls són d'un indi molt nostre. Pur Poble Sec!

Els altres...

Tot plegat un espectacle de pim, pam, pum, sense la llibertat de tirar pilotes.

Que la gent hi va? El públic de Barcelona és el més desconcertant del món. Es dit que va als espectacles que el diverteixen. En l'espectacle mexicà l'he vist fer badalls de pam i mig. Però hi va gent i, segons es veu, es deu divertir.

S'haurà establert en el Còmic un campionat de "badallera" amb premis?

NOVETATS

"LUISA FERNANDA". Lletra de Francisco Romero i Fernández Shaw. Música del Mestre Torroba.

Així com no comprenem que vagi gent a veure la Lupe Rivas Cacho, ens és fàcil entendre que pugui anar públic a veure "Luisa Fernanda". Diríem millor: oir música plaent, sense balades a l'espasa. Molta harmonia, i bones sonoritats. Llibre insignificant. Llàstima!

Execució bona. Matilde Vázquez. Pep Romeu. Sagi-Barba.

Sagi-Barba, que segons un gran admirador seu, canta sempre les obres amb quatre o cinc tons diversos, canta "Luisa Fernanda" amb un to sol. Tampoc caideroneja com altres vegades.

Que el Mestre Torroba en rebí les gràcies. WORK

El passat diumenge, ultra dels Jocs Florals, hi hagué una altra mena de Jocs. Es celebraren al Teatre del Bosc i en podríem dir Jocs Bèlics, perquè bèllica i ben bèllica és la intenció.

Hi hagué un detingut per haver cridat en forma subversiva. Li trobaren diversos emblemes monàrquics.

Ja veureu, però, com no li passa res.

Recordeu que "Barcelona és la ciutat de la pau".

I dels paus.

✱

La senyora Urraca també opina sobre el nostre Estatut, i diu que ella vol un Estatut de Catalunya la base del qual sigui la religió.

Senyora Urraca: li agraïm la bona vo-

luntat; però no cal que s'encaparrin pels nostres afers, que ja ens els arranjàrem nosaltres.

✱

Són molts els diaris estrangers que es dediquen a publicar notícies difamatòries amb tot el que fa referència a Espanya.

Els mateixos lectors del "Daily Telegraph" han protestat d'aquests articles. Una de les persones que darrerament ha enviat una carta signada és el senyor J. H. Tadis, que coneix molt bé Espanya. I diu textualment: "Considero que els articles del doctor Dillon són molt exagerats, i es veu que tenen per objecte donar idea errònia del que en realitat ha

succeït a Espanya des de l'adveniment de la República."

Sembla mentida que diaris de la importància del "Daily Telegraph" no posin més cura en les seves informacions, i deixin passar aquests articles que no tenen altre objecte que difamar-nos i difamar el nou estat de coses.

✱

Ens fa molta gràcia quan es parla de regionalisme. Sembla que sols siguem regionalistes els catalans; i nosaltres, que hem viatjat, que hem corregut tota l'Espanya d'un cap a l'altre, diem que regionalistes ho són totes les regions.

Aneu a Aragó, i no hi ha res com la

Verge del Pilar ni com la Jota. Aneu a Sevilla, la Giralda, el Guadalquivir. Aneu a Madrid, la Granvia, el Prado, la Castellana, la calle Alcalà.

I ho trobem molt natural. Pobra de la regió que no tingui l'orgull dels seus carrers romàntics, dels seus edificis, dels seus museus. Quan un hom pot arribar a tenir una modesta caseta, al camp amb un jardinet, no se sent orgullós del seu esforç? I ho trobem molt natural i elogiem l'esforç.

Però quedem que de regionalisme n'hi ha a totes les regions.

Imp. "L'Esquella". -- Om, 8, Barcelona

HERNIATS (TRENCATS)

Tingueu sempre present que els millors aparells del món per al guariment de tota mena d'hèrnies són els de la **Casa Torrent**, sense traves ni elàstics engorrosos de cap mena; no molesten ni fan embalum i s'emmotllen com uns guants. Homes, dones i nens, han d'usar-ne. En bé de la vostra salut no heu de comprar mals braguers ni embenats de cap mena sense abans visitar aquesta casa:

Carrer de la Unió, 13, CASA TORRENT, Barcelona

MOLTA CURA A NO EQUIVOCAR-VOS DE CASA

FABRICA DE SOBRES
en totes llurs varietats

Ceferí Hernández

Despatx i tallers: Sepúlveda, 162 - Tel. 34660 - BARCELONA

La terrible feridura

(APOPLEXIA)

S'evita i cura amb el famós

ANTIAPOPLECTIC VALLVERDÚ

Flascó, 10 pessetes, a totes les farmàcies

Detalls: Laboratoris K L A M - Reus

CLÍNICA GALLEGO

Carrer Nou de la Rambla, 18
Telèfon 24055

Vies urinàries

Pell - Sífilis

Pròstata - Matriu

Electroteràpia

Impotència

Consulta de 10 a 1 i de 4 a 7
Festius: de 10 a 1

EROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la Feblesa y molt efíacs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulante de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glàndules intersicials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estircina, ni fòsfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dutrem
Alt de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

AUSIES MARC, 76
(entre Pg. Sant Joan i Nàpols)

Elaboració d'arrossos, sèmols i farines

AUSIES MARC, 76
(entre Pg. Sant Joan i Nàpols)

FABRICACIÓ ESPECIAL DELS PRODUCTES

Sèmola d'arròs

Per a malalts i convalescents

Crema d'arròs

Per a la mainada

Tapioca d'arròs - Sèmola a la crema

Per a sopa. (Millor que cap pasta i puré)

Arròs paella

El millor que existeix (no el que es ven a tot arreu)

TOT EN SAQUETS D'UN QUILO, A 1,25 PTES. SAQUET

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil i espectacles moderns de
JOSEP SANTPERE

Avui, divendres nit, i totes les nits: L'èxit de l'any,
LA REINA HA REL·LISCAT
Llibre d'ALFONS ROURE Música de J. M. TORRENTS
Es despatxa a tots els Centres de Localitats

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384
Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques
Cabaret d'1 a 4 matinada
ORQUESTRA REMENJ WARTY i P. GALLO

TEATRE COMIC

Gran Companyia Mexicana d'Atraccions i Revistes típiques
LUPE RIVAS CACHO

Avui, divendres, tarda i nit, les revistes de gran èxit:

Zarapes, Castores y Rebozos
i Tierra de Sol y de Romance
Es despatxa a tots els Centres de Localitats

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats
DETTALLS PER PROGRAMES

BA-TA-CLAN

Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30
El millor programa de varietés - 60 ARTISTES - Joventut,
Art, Luxe, Bellesa, Distinció - BELLA MARUJITA - LUCENTINA
A. ESTEVE - CRISÁLIDA - CAROLINA DE LA RIVA - ZINARAY ET
MONIELA - El vodevil: **El marit gelós** - Dancing d'1 a 4 matinada

PILY-BETTY

VIES URINÀRIES

Curació especial garantitzada i ràpida de la blenorràgia i les
seves complicacions - Avariosis, Pell, Morenes, Diatèrmia

CLÍNICA FONTOVA

Carrer Nou de la Rambla, 4 (abans Conde del Asalto)
D'11 a 1 i de 5 a 7 Econòmica, de 7 a 9

La casa BASTIDA s'engrandeix

Passeig de Gràcia, 18 :: Telèfon 15247 :: BARCELONA

GRAN BASAR DE SASTRERIA Sistema Nordamericà

El secret del nostre èxit és degut a tres raons: 1. La fórmula d'un nou estil aplicat a l'art del vestit. - 2. Tenir sempre disponible el vostre vestit, tant gran com petit, amb gustos seriosos i en gran fantasia. - 3. L'organització de la fabricació i venda directa al comprador i escrupolosament amb un petit benefici.

Som els que va implantar i facilitar el vestit amb la major elegància i la més incompetent baratura, evitant acudir als sastres de mida que, amb els seus preus elevats, era impossible seguir els corrents de la moda. Oferim en la nostra SECCIÓ DE SASTRERIA la següent norma de preus:

Vestits confeccionats, tipus reclam.	des de 10 pessetes fins a 30 pessetes
Vestits confeccionats, qualitat superior	des de 40 pessetes fins a 75 pessetes
Vestits a mida, en qualitats econòmiques	des de 30 pessetes fins a 60 pessetes
Vestits a mida, gèneres de gran fantasia	des de 50 pessetes fins a 100 pessetes
Pantalons econòmics	des de 5 pessetes
Pantalons fantasia	des de 8 pessetes

Els nostres avantatges amb preu de liquidació els veureu demostrats amb els nombrosos maniquís que als nostres aparadors exhibim, amb models d'estil i gust modern. Això fa que ens engrandim i que la nostra venda vagi sempre en augment.

L'amplitud de les nostres existències arriba fins a les qualitats més selectes i luxoses, sempre amb una gran dif·rència de preus més barats.

En casos de necessitat, tenim muntada una SECCIÓ DE CONFECCIÓ A MIDA, que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores.

SECCIÓ DE CAMISERIA

Camises blanques	des de 3,95 pessetes	Camises popelin.	des de 6,95 pessetes
Camises percala.	des de 4,95 Pessetes	Calçotets	des de 1,95 pessetes

Preus que regeixen a altres Seccions de la Casa

Impermeables	des de 15 pessetes	Cinturons	des de 0,95 pessetes
Trinxeres	des de 10 pessetes	Lligacames.	des de 0,50 pessetes
Americanes punt	des de 20 pessetes	Mocadors butxaca.	des de 0,50 pessetes
Americanes esport	des de 15 pessetes	Mitjons fantasia.	des de 0,50 pessetes
Guardapols	des de 5,95 ptes.	Tirants	des de 0,95 pessetes
Gorres	des de 0,50 ptes.	Païames.	des de 3 pessetes

Obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi Popular, de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvi, i altres diversos presents, segons l'import de les compres.

NOTA.—Els que de fora Barcelona vulguin servir-se de la nostra casa, poden escriure, i adjuntant 0,25 pessetes, en segells, rebre mostres, figurins i un sistema especial per a prendre's les mides, amb les instruccions necessàries, per tal de rebre l'encàrrec abans dels sis dies.

No deixeu de comprar les tres obres de l'any

La verdad de la Francmasoneria - Per la justicia i per la llibertat - Les cadenes d'Eva

LLIBRERIA ESPANYOLA D'ANTONI LOPEZ

Rambla del Mig, número 20

BARCELONA

Telèfon número 18692

Darrers llibres que han sortit

La verdad de la Francmasoneria. - Ramón Díaz

Indudablemente será el éxito del año el libro del Maestro Masón, porque en este libro se describe toda la verdad y es a la vez una fuerte réplica al libro del Pbro. Tusquets. Un libro que todos leerán.

Per la justícia i per la llibertat. - Lluís Capdevila

El valent batallador de la ploma, el que diu la veritat per damunt de tot, ha compilat en aquest llibre una sèrie de treballs vibrants; el que més es destaca entre ells és el retrat del Borbó.

Les cadenes d'Eva. - Domènec Guansé

Aquesta novel·la que ha escrit Guansé és una de les obres que ha obtingut millor acollida entre el públic en la Diada del Llibre d'enguany, per la seva prosa brillant.

Ocho meses y un día en el Gobierno Civil. - Francisco Madrid

Este libro es interesantísimo por su valor documental. Francisco Madrid, el inquieto, el infatigable periodista y escritor, ha alcanzado un éxito con este libro.

◆ DICCIONARI Català-Castellà Castellà-Català ◆

Per A. ROVIRA I VIRGILI

Preu: 15 ptes.

ALTRES LLIBRES NOUS

LAIA, Salvador Espriu.	4 ptas.	PASAJEROS DE TERCERA, Kurt Klaeber.	6 ptas.
VINT ANYS, Carles Soldevila (poesies)	2 »	LA CALLE SIN NOMBRE, Marvel Aymé	6 »
CELÍSTIA, J. Roig i Raventós.	5 »	HA NACIDO UN NIÑO, Charles Yale Harrison.	5 »
FILOSOFIA I CULTURA, Serra Hun- ter	»	EL FALSO PRÍNCIPE, Harry Domela. ZOLA, H. Barbusse	6 »
A BORDO HAY UNA MUJER, Caba- llero del Mar	»	FIN Y PRINCIPIO, H. Zur Muhlen.	5 »
LA COQUITO, J. Belda, ilustrada por Bosch	6 »	MEMORIAS DE UN BARBERO, G. Ghermanetto	6 »
INICIACIÓN EN LA VIDA SEXUAL. EVA, Carles Soldevila.	7 »	LA REVOLUCIÓN ESPAÑOLA, J. Maurín	5 »
L'HEREU, Prudenci Bertrana (Premi Crexells 1931)	5 »	LA CONQUISTA DEL TRIGO POR LOS SOVIETS Anna Louise Stong	6 »
EL INFIERNO, H. Barbusse	6 »	LA CIENCIA EN EL PAÍS DE LOS SOVIETS, I. G. Crowter	4 »
EL SECRETO DE LOS RAYOS IN- FRARROJOS, A. Tolstoi	6 »	DÍAS DE INFANCIA, Máximo Gorki.	10 »
EL HIMNO ESLAVO, F. C. Weiskopf. LA CALLE SIN SOL, N. Tokunaga	5 »		
	6 »		

NOTA. Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes.

—Ha arribat l'hora de tallar tentacles al pop; si no, la República seria de poca durada.